

1

Rút

Konečne sa u Balážovcov cítim ako doma. Asi sa muselo zmeniť moje srdce, aby som všeličo pochopila. No bolesť z odlúčenia od Mattewa sa nezmenšila ani po týždni, ktorý prešiel od môjho odchodu. Dni sa vlečú a ja väčšinou len sedím a nič nerobím. Obávam sa, že bude trvať dlho, kým si zvyknem, že som doma. Napriek tomu, že som tu rada. Srdce mám rozpoltené. Jedna polovica zostala v Kanade a druhá je tu so mnou.

Pred rokom by som nebola povedala, že sa udeje toľko vecí. Toľko zmien. A pritom, toto je len začiatok.

Mám pocit, akoby som rok žila mimo civilizácie. Známe veci a predmety sú mi cudzie. Oni sa síce nezmenili, ale ja áno. No je to len o zvyku.

Neustále sa vraciam k momentom, ktoré som tam zažila. Ostali mi len spomienky.

A náramok. Nedávam ho dolu z ruky.

Princess. Jeho princezná. Matt mi ho dal na moje dvadsiate narodeniny.

Bola som v Montreale polroka a zblížovali sme sa čo-

raz viac. Krátko potom sme išli s jeho rodičmi a sestrou, u ktorej som pracovala a strážila deti, na lyžovačku. Ja a Matthew sme sa prechádzali a rozprávali sa o jeho kamarátoch, ktorí spolu začali chodiť. Povedala som, že sa z nich teším a prajem im to. Úplne som danú situáciu videla pred očami a prežívala ju zas a znovu.

Zastal predou mnou a odhrnul si šál z úst.

„Niekomu inému to nedopraješ?“

Jeho červené ústa od zimy pritiahli môj pohľad. Vyzerali tak mäkko. Zaujímalo ma, ako by chutili. Spamätaj sa! Dohovárala som si.

„Komu?“

Natiahol ku mne ruku a stiahol dolu šál aj mne.

Miesto, kde sa ma dotkol, páliło. Hruď mi zaplavila dosiaľ nepoznaná túžba. Sklonil sa bližšie, aby sa nám dotkli nosy. Jeho prudký dych sa spájal s mojím plytkým.

„Nám.“

Nohy som mala ako želatínu.

„Dopraješ nám to?“ čakal, ani sa nepohol.

Preglgla som a nervózne si oblizla pery. Už sa mi nechcelo čakať. Chcela som byť šťastná. Mala som to na dosah.

„Áno,“ vyslovila som potichu zachrípnutým hlasom.

Všetko sa stratilo v našom objatí a bozku. Najprv ma pobožkal jemne a potom ešte raz silnejšie.

Pamätala som si jeho vôňu – citrus, drevo a niečo sladké. Cítila som dotyk jeho prstov na mojich lícach. Snažila som sa rozpamätáť na chuť jeho pier, ale strácala sa mi.

Chýbal mi! Akoby mi vyrvali dušu. A spomienky každým dňom bledli. Rovnako ako tie s mamou.

Na druhej strane sa teším, že obnovujem vzťahy s Baľáčovcami a viac si vážim, že ich mám. Veľa sa o všetkom rozprávame. O minulosti, o prítomnosti. O mojich pocitoch. Postupne a opatrne im otváram svoje srdce.

Teta Marianna mi povedala, že na mne vidieť zmenu. A to, čím som si prešla. Vraj sa mi v očiach zrkadlí pokoj a vyrovnanosť. Nemám neustále na tvári prítomné chmáry.

Často si pripomínam okamihy, ktoré som zažila s Bohom a slová, ktoré sa mi vryli do srdca. Ale viem, že potrvá dlho, kým začnem nielen im, ale aj Bohu naplno veriť. A iným ľuďom tiež. V duši sa mi rozlieval pokoj prepletený radosťou, no občas ich podpichla pochybnosť a strach.

Hoci netuším, čo ma čaká, som odhodlaná vykročiť všetkému v ústrety. Už nechcem žiť uväznená strachom, ktorý mi zvieral telo.

Neustále myslím na Kanadu a ľudí, ktorých som opustila. Len zriedka sa premôžem a zamestnám si myseľ. Keď som bola tam, cítila som sa nakopnutá a plná energie. Teraz som síce pokojnejšia, ale cítim sa vyčerpané. Akoby som odbehla ročný maratón a na zvyšok mi nezostali sily. Prekonávala som sa a pracovala som na sebe. Bolo to skvelé a nič z toho neľutujem. Najradšej by som to prežila zase.

No niekedy cítim z ničoho nič smútok v duši. Asi sa všetko derie von. Už v sebe nechcem dusiť emócie. Chcem ich prežívať a vnímať. Je to náročné. Občas som zmäte-

POVOLANÁ SLOBODOU

ná. Avšak dúfam, že sa o mňa Boh postará. Že bude stále so mnou. Ludia hovoria, že to tak bude. Chcem tomu veriť.